

ΟΙ ΗΡΩΕΣ ΔΕΝ ΚΡΥΒΟΝΤΑΙ ΣΤΙΣ ΣΚΙΕΣ

Ο ΣΚΑΝΤΑΡ

ΚΑΙ Ο

ΑΝΑΒΑΤΗΣ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

A.F. STEADMAN

— ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ BEST SELLER —

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΙΚΑΡΟΣ

Ο ΣΚΑΝΤΑΡ ΚΑΙ Ο ΑΝΑΒΑΤΗΣ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Μετάφραση: Μαργαρίτα Ζαχαριάδου

A.F. STEADMAN

Τίτλος πρωτοτύπου: *Skandar and the Phantom Rider*

Πρώτη έκδοση στη Μεγάλη Βρετανία, Simon & Schuster UK Ltd, 2023

© 2023, De Ore Leonis για το κείμενο

© 2023, Two Dots για την εικονογράφηση

© 2023, Εκδόσεις Ίκαρος για την ελληνική γλώσσα

Μετάφραση από τα αγγλικά: Μαργαρίτα Ζαχαριάδου

Επιμέλεια: Μάνος Μπονάνος

Στοιχειοθεσία - Σελιδοποίηση: Εκδόσεις Ίκαρος/Μαλβίνα Κότο

Εκτύπωση: Κοτσάτος Α.Ε.

Βιβλιοδεσία: Ηλ. Μπουντάς - Π. Βασιλειάδης

Πρώτη έκδοση: Ιούνιος 2023

ISBN 978-960-572-582-2

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση ή αναπαραγωγή του παρόντος έργου στο σύνολό του ή τμημάτων του με οποιονδήποτε τρόπο, καθώς και η μετάφραση ή διασκευή του ή εκμετάλλευσή του με οποιονδήποτε τρόπο αναπαραγωγής έργου λόγου τέχνης, σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 2121/1993 και της Διεθνούς Σύμβασης Βέρνης-Παρισιού, που κυρώθηκε με τον ν. 100/1975. Επίσης απαγορεύεται η αναπαραγωγή της στοιχειοθεσίας, της σελιδοποίησης, του εξωφύλλου και γενικότερα όλης της αισθητικής εμφάνισης του βιβλίου, με φωτοτυπικές ή οποιεσδήποτε άλλες μεθόδους, σύμφωνα με το άρθρο 51 του ν. 2121/1993.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΙΚΑΡΟΣ

Βουλής 4, 105 62, Αθήνα, Τ 210 3225152

www.ikarosbooks.gr - info@ikarosbooks.gr

Στον Μπαμπά,
που με έμαθε πως μπορείς
πάντα να το πάρεις αλλιώς.

ΤΟ ΝΗΣΙ

ΑΓΡΙΟΤΟΠΟΣ

ΑΡΓΥΡΟ
ΟΧΥΡΟ

ΠΕΡΙΟΧΗ ΦΩΤΙΑΣ

ΑΡΕΝΑ
ΚΑΙ
ΣΤΑΔΙΟ
ΤΟΥ ΧΑΟΥΣ

ΑΕΤΟΦΩΛΙΑ

ΔΕΝΤΡΟΣΠΙΤΟ
ΤΩΝ ΑΝΤΑΛΛΑΚΤΩΝ
ΜΥΣΤΙΚΩΝ

ΤΕΤΡΑΚΟΡΦΟ

ΠΕΡΙΟΧΗ ΑΕΡΑ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πρόλογος	xί
ΚΕΝΑ: Το χτύπημα στην πόρτα	1
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1: Ένα αιματηρό πικνίκ	8
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2: Αληθωδίες και μπελάδες	18
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3: Η Τελετή της Σέλας	44
ΚΕΝΑ: Το κορίτσι με το μουσικό	65
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4: Ο δυσάρεστος επισκέπτης	71
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 5: Ο Λόφος του Αγριολουλούδου	90
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 6: Η Λέσχη του Πετρίτη	121
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 7: Ο Φτιάχτης	149
ΚΕΝΑ: Οι ασημένιοι στη θάλασσα	172
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 8: Κεφάλαια του χάους	177
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 9: Το Αργυρό Οχυρό	207
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 10: Μονομαχία στο σκοτάδι	236
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 11: Κυνηγοί μονόκερων	258
ΚΕΝΑ: Ο άντρας με τα πύρινα μάτια	286
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 12: Κατηγορούμενοι	292
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 13: Η Γιορτή του Νερού	310
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 14: Οι Ανταλλάκτες Μυστικών	324
ΚΕΝΑ: Το μάτι του κυκλώνα	341
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 15: Το τουρνουά	347
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 16: Δύο αδερφές	374
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 17: Ένα νέο τραγούδι	396
ΚΕΝΑ: Το θερινό ηλιοστάσιο	414

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 18: Ένας μείον	417
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 19: Ο αναβάτης φάντασμα	434
ΚΕΝΑ: Μια κραυγή στο σκοτάδι	451
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 20: Η επανασύνδεση	454
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 21: Η αρχή	482
ΕΠΙΛΟΓΟΣ	489

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Μια νύχτα χωρίς φεγγάρι, δύο μονόκεροι διέσχισαν μια πεδιάδα σημαδεμένη από μάχες.

Ο πρώτος ερχόταν καλπάζοντας από τον Αγριότοπο, με τον μασκοφόρο καβαλάρη του να τον παρακινεί. Ο δεύτερος μονόκερος βάδιζε στον ρυθμό της σάπιας καρδιάς της αναβάτριάς του. Ήταν ένας χτύπος αργός, σταθερός, μιας καρδιάς συνηθισμένης στο χάος.

Ο μασκοφόρος αναβάτης έφτασε πρώτος στο σημείο συνάντησης. Οι φλόγες των ματιών του, το μόνο φως μες στο απέραντο σκοτάδι. Στάθηκε και κοίταξε την Πλέκτρια να πλησιάζει· το ντουπ, ντουπ από τις μισοσαπισμένες οπλές του μονόκερού της ακουγόταν πάνω στο χώμα σαν πένθιμο τύμπανο.

Τα μάτια του αναβάτη σπίθιζαν από φόβο όσο το απέθαντο πλάσμα της Πλέκτριας τον περιτριγύριζε. Πάντα τη φοβόταν. Κι αυτό τον έκανε να νιώθει ζωντανός.

Η Πλέκτρια διαισθανόταν τον τρόμο που του ενέπνεε. Πάντα ήταν πηγή φόβου. Κι αυτό δεν την έκανε να νιώθει τίποτα.

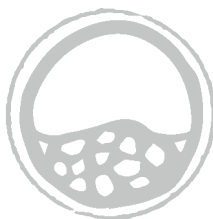
«Ώρα να ξεκινήσουμε».

Η φωνή της Πλέκτριας δεν ήταν ακριβώς ανθρώπινη, τα λόγια της αποσυντίθονταν σαν τα φτερά του μονόκερού της.

Ο κατάσκοπος με τα φλογερά μάτια έσκυψε το κεφάλι και επέστρεψε καλπάζοντας προς το Τετράκορφο.

Η Πλέκτρια τον κοιτούσε που ξεμάκραινε, και μια πνιχτή πνοή αέρα ανέμισε το μαύρο πέπλο της. Δεν σκεφτόταν την ήττα που υπέστη, ούτε τον γιο που την πρόδωσε. Σκεφτόταν μόνο το μέλλον.

Γιατί αφού δεν μπορούσε να νικήσει στο παιχνίδι, θα το άλλαζε.

KENA

ΤΟ ΧΤΥΠΗΜΑ ΣΤΗΝ ΠΟΡΤΑ

Την παραμονή του θερινού ηλιοστάσιου, η Κένα Σμιθ καθόταν στην παραλία και κοιτούσε τον ήλιο που έδυε στη θάλασσα. Τα φώτα του Μάργκεϊτ λαμπύριζαν πίσω της, κι εκείνη έβγαλε από την τσέπη της το γράμμα του Σκάνταρ, έμεινε να κοιτά για λίγη ώρα τον φάκελο κι ύστερα τον ξανάβαλε στην τσέπη της – δίχως να τον ανοίξει. Τρεις μέρες το είχε κιόλας στα χέρια της. Και ήθελε να το διαβάσει. Αλήθεια. Της έλειπε τόσο πολύ ο αδελφός της, που καμιά φορά, όταν ήταν μισοκοιμισμένη, έπαιρνε μια μικρή ανάσα για να του ψιθυρίσει κάτι μέσα στο σκοτάδι. Κάποια χαζομάρα. Κάτι που φοβόταν. Κάποιο μυστικό. Και μετά θυμόταν πως το κρεβάτι του ήταν άδειο. Πως ήταν άδειο εδώ και έναν χρόνο σχεδόν. Πως ο αδελφός της κοιμόταν πια το βράδυ σε ένα δεντρόσπιτο στο Νησί, και τη μέρα μάθαινε στοιχειακή μαγεία με τον δικό του μονόκερο.

Αυτό ήταν το πρόβλημα με τα γράμματα. Θύμιζαν διαρκώς στην Κένα πως για εκείνη δεν υπήρχε μονόκερος. Πριν από δύο χρόνια απέτυχε στις εξετάσεις που θα έδειχναν αν ήταν το πεπρωμένο της να γίνει αναβάτρια ή όχι, οπότε δεν υπήρχε περίπτωση να δεθεί ποτέ με μονόκερο, δεν υπήρχε περίπτωση να πάει να ζήσει ποτέ στο Νησί. Και από τότε που επισκέφτηκε τον Σκάνταρ, λίγες βδομάδες νωρίτερα, και γνώρισε και τον μονόκερό του, τον Τυχερό Κατεργάρη, της ήταν όλο και πιο δύσκολο να διαβάσει τα γράμματα του αδελφού της.

Συνέχεια σκεφτόταν πώς ο Σκάνταρ και ο Κατεργάρης ακολουθούσαν ο ένας τις κινήσεις του άλλου σαν σε καθρέφτη, σαν να ήταν πλασμένοι από την ίδια ψυχή. Πώς κυμάτιζαν οι μύες στο μαύρο σβέρκο του μονόκερου, πώς τινάζονταν οι σπίθες από τις φτερούγες του σαν νιφάδες αστράσκηνης. Σκεφτόταν τη φοβερή αγάπη στα μάτια του Σκάνταρ όταν κοιτούσε τον Κατεργάρη. Τον δεσμό τους που ήταν βαθύτερος κι απ' τον αδελφικό. Έναν δεσμό ικανό να φτιάχνει μαγεία.

Η Κένα τίνανε την άμμο από τα πόδια της και ξανάβαλε τα παπούτσια της. Οι φίλες της είχαν έρθει εδώ νωρίτερα – οι καινούργιες φίλες της, που δεν ενδιαφέρονταν για μονόκερους. Όταν επέστρεψε από τις Εκπαιδευτικές Επιδείξεις του Σκάνταρ, βαρέθηκε τόσο πολύ τις ερωτήσεις όλων τους για το Νησί, που δήλωσε πικρόχολα ότι το Νησί ήταν απλώς μια χειρότερη εκδοχή της Στεριάς και ότι οι μονόκεροι ήταν κάτι πολύ τρομακτικά άλογα με κακάσχημα φτερά. Στους περισσότερους δεν άρεσαν αυτά τα σχόλια, αλλά οι αντι-μονοκεριστές από τότε σχεδόν την προσκυνούσαν.

Στα διαλείμματα μαζεύονταν γύρω της και γελούσαν με τις ιστορίες της για τους αναβάτες που ήταν υποχρεωμένοι να φο-

ράνε κάτι παλιά ταλαιπωρημένα σακάκια και να ζουν πάνω σε δέντρα. Κι η Κένα ένιωσε μια ελάχιστη ελπίδα πως ίσως τελικά να ανήκε στη Στεριά. Πως μπορούσε να ζήσει έτσι. Αρνήθηκε μάλιστα να παρακολουθήσει το Κύπελλο του Χάους εκείνη τη χρονιά με τον μπαμπά της. Κι έκανε πως δεν είδε τη στενοχώρια στο πρόσωπό του όταν τον παράτησε μπροστά στην τηλεόραση να δει μόνος του τον διάσημο αγώνα των μονόκερων. Η Κένα δεν επέτρεψε στον εαυτό της να σκεφτεί πόσο θα απογοητευόταν η μαμά της με τη στάση της, κι αντί γι' αυτό τη μέρα του αγώνα τριγύριζε στο άδειο κέντρο της πόλης με τις καινούργιες της φίλες.

Εκείνη τη μέρα η Κένα δεν είδε τη Νίνα Καζάμα να γίνεται Ταξιάρχης του Χάους – η πρώτη Στεριανή στην ιστορία που κέρδισε ποτέ το Κύπελλο του Χάους. Έκανε πως δεν την ένοιαζε καθόλου. Όταν όμως πήγε στο δωμάτιό της κι έκλεισε την πόρτα, παρακολούθησε εκατοντάδες βιντεάκια με τη Νίνα και τον μονόκερό της, το Λάθος της Αστραπής, να περνάνε την αψίδα του τερματισμού. Και τότε συνειδητοποίησε πως δεν ταίριαζε στ' αλήθεια με τις καινούργιες της φίλες· πως όλο αυτό ήταν σκέτο θέατρο.

Φτάνοντας στο σπίτι, η Κένα πληκτρολόγησε τον κωδικό της κεντρικής εισόδου του Σάνσετ Χάιτς και θυμήθηκε τα δεντρόσπιτα που είχε δει για λίγο στο Νησί. Θα ήθελε τόσο πολύ να έμενε με τον Σκάνταρ και τους φίλους του στην Αετοφωλιά και να είχε κι εκείνη έναν μονόκερο σαν τον Τυχικό Κατεργάρι του Σκάνταρ κάτω στους στάβλους. Γιατί η αλήθεια ήταν πως, ακόμα και δύο ολόκληρα χρόνια μετά, αυτό που ήθελε η Κένα περισσότερο από καθετί στον κόσμο ήταν ένας μονόκερος.

«Κένα;»

«Γεια, Μπαμπά», φώναξε μπαίνοντας στο Διαμέρισμα 207.

Ήταν ήδη ντυμένος για τη νυχτερινή του βάρδια στο βενζιναδικο. Η Κένα αισθάνθηκε ανακούφιση – κάποιες φορές έπρεπε πρώτα να του μιλήσει για να τον πείσει να πάει για δουλειά, και κάποιες άλλες μέρες ό,τι και να έκανε δεν τον έπειθε. Σήμερα ήταν από τις εύκολες μέρες – από κείνες που η Κένα περιέγραφε στα γράμματά της προς τον Σκάνταρ, κι όχι από τις άλλες, τις ζόρικες, που δεν τις έλεγε σε κανέναν.

Στο στενό χολ βρέθηκαν πρόσωπο με πρόσωπο κι έκαναν ο καθένας από μισό κύκλο για να περάσει ο άλλος – ο γνωστός χορός του. Η Κένα κρέμασε το μπουφάν της στο γαντζάκι πίσω από τον πατέρα της, κι εκείνος έβαλε τα κλειδιά του στην μπροστινή τσέπη του πουκαμίσου του.

«Κοίταξες το γραμματοκιβώτιο;» ρώτησε ο Μπαμπάς.

Στην ουσία τη ρωτούσε αν είχε έρθει κανένα γράμμα από τον Σκάνταρ.

«Ναι, κοίταξα. Τίποτα», είπε η Κένα – ψέματα.

«Ε, τι να γίνει. Θα έρθει όπου να 'ναι, φαντάζομαι». Ο Μπαμπάς τη φίλησε στην κορφή του κεφαλιού. «Καληνύχτα, γλυκιά μου. Τα λέμε το πρωί».

Το γράμμα του Σκάνταρ την έκαιγε στην τσέπη της καθώς αποσυρόταν στο δωμάτιό της. Ήξερε ότι κανονικά έπρεπε να το είχε μοιραστεί με τον Μπαμπά, αλλά –ειδικά απόψε– δεν μπορούσε. Σήμερα ήταν η παραμονή του θερινού ηλιοστάσιου. Σήμερα τα δεκατριάχρονα της χώρας έδωσαν εξετάσεις για το Εκκολαπτήριο, όλα τους με την ελπίδα να ακούσουν τα μεσάνυχτα πέντε χτύπους στην πόρτα – να κληθούν να γίνουν αναβάτες και αναβάτριες μονόκερων. Η Κένα ήταν σίγουρη πως αν έλεγε στον Μπαμπά για το γράμμα, εκείνος θα άρχιζε να μιλάει

ασταμάτητα για πέρσι τέτοια εποχή που ο Σκάνταρ κλήθηκε στο Νησί.

Εδώ που τα λέμε, ο μπαμπάς της μόνο για τον Σκάνταρ και τον Τυχερό Κατεργάρη ήθελε να μιλάει γενικά. Κι αυτό έκανε την Κένα να νιώθει πως ό,τι κι αν έκανε –αν είχε πάρει, ας πούμε, καλό βαθμό στο διαγώνισμα στα μαθηματικά ή αν είχε αποκτήσει μια καινούργια φίλη ή αν το βράδυ έκλαιγε προτού μπορέσει να κοιμηθεί– δεν ήταν καν άξιο λόγου. Ήταν αλήθεια βέβαια πως της άρεσε να βλέπει τον μπαμπά της χαρούμενο: τα περισσότερα χρόνια της ζωής της δεν τον θυμόταν ούτε καν να χαμογελάει. Κι έτσι η Κένα βρισκόταν παγιδευμένη ανάμεσα στα δικά της συναισθήματα και στα δικά του.

Εκτός όμως από τη στενοχώρια της, υπήρχε και κάτι άλλο που δεν έλεγε στον Μπαμπά. Η Κένα ήταν πεπεισμένη ότι το εντελώς ασυνήθιστο ταξίδι του Σκάνταρ στο Νησί έκρυβε και κάτι ακόμα, που ο Σκάνταρ δεν το έλεγε. Η Κένα είχε ξετινάξει όλα τα βιβλία της βιβλιοθήκης, όλα τα σάιτ στο ίντερνετ, όλα τα φόρουμ για να βρει στοιχεία πως πράγματι κάποια ιδιαίτερα χαρισματικά παιδιά δεν χρειαζόταν να δώσουν τις εξετάσεις για το Εκκολαπτήριο.

Αλλά δεν υπήρχε τίποτα. Όσα παιδιά είχαν κλείσει τα δεκατρία πριν από το θερινό ηλιοστάσιο έπρεπε να δώσουν αυτές τις εξετάσεις. Έτσι απαιτούσε η Συμφωνία. Έτσι ήταν ο νόμος. Αλλά, προφανώς, στην περίπτωση του Σκάνταρ αυτό δεν είχε εφαρμοστεί. Η Κένα ντρεπόταν για τις κακοπροαίρετες σκέψεις που περνούσαν από το μυαλό της. Ότι εκείνη ήταν πάντα πιο δυνατή, πιο σβέλτη, πιο ξύπνια. Ότι εκείνη είχε βοηθήσει στο μεγάλωμα του Σκάνταρ και θα το ήξερε αν ήταν πράγματι ξεχωριστός. Αλλά, παρόλο που τον αγαπούσε πάρα πολύ, δεν ήταν. Πάντα την είχε ανάγκη. Άρα ο Σκάνταρ κάτι έκρυβε.

Τώρα ήταν αργά. Η Κένα ακούμπησε προσεκτικά το γράμμα του Σκάνταρ στο κομοδίνο της και βολεύτηκε καλύτερα κάτω από το πάπλωμα. Θα το διάβαζε αύριο. Ίσως. Κάρφωσε το βλέμμα της στο ταβάνι, αποφασισμένη να μη μείνει ξύπνια μέχρι τα μεσάνυχτα. Θα ήταν τα τρίτα μεσάνυχτα στη σειρά χωρίς να ακουστεί χτύπος στην πόρτα και χωρίς να την καλέσουν στο Νησί. Προσπαθούσε να μη φαντάζεται τον δικό της μονόκερο, όπως έκανε κάθε φορά στο θερινό ηλιοστάσιο: το χρώμα του, τις φτερούγες του, το στοιχείο που θα ανήκε.

Τοκ τοκ.

Η Κένα ανακάθισε αστραπιαία. Να ξέχασε ο Μπαμπάς τα κλειδιά του; Μα όχι, αφού τον είδε να τα βάζει στην τσέπη του.

Τοκ τοκ.

Δεν έβλεπε όνειρο. Ήταν σίγουρα ξυπνητή.

Περπατώντας στις μύτες των ποδιών, πλησίασε στην εξώπορτα. Δίστασε. Αποφάσισε να ανοίξει μόνο αν χτυπούσαν ξανά. Αλλιώς, θα ακολουθούσε τη λογική και θα επέστρεφε στο κρεβάτι της.

ΤΟΚ.

Με την καρδιά της να χτυπάει σαν τρελή, η Κένα άνοιξε την πόρτα του Διαμερίσματος 207 και βρέθηκε απέναντι από έναν χλωμό μαυροντυμένο άντρα. Τα πράσινα μάτια του κοίταξαν στιγμιαία δεξιά κι αριστερά από την Κένα κι ύστερα καρφώθηκαν λίγο τρομακτικά επάνω στο πρόσωπό της. Τα ζυγωματικά του φαίνονταν επικίνδυνα μυτερά στο φως του διαδρόμου· κάτι ασημί λαμπύρισε παράξενα στη γλώσσα του όταν άνοιξε το στόμα του για να της μιλήσει.

«Ντόριαν Μάνινγκ». Της έτεινε το αδύνατο χέρι του.

Η Κένα δεν το έπιασε για να το σφίξει.

«Πρόεδρος του Εκκολαπτηρίου και επικεφαλής του Αργυρού Κύκλου». Ξερόβηξε με επισημότητα και σούφρωσε τη μύτη του σαν να περίμενε να ακούσει κάτι από την Κένα: αυτή η έκφραση τον έκανε να θυμίζει αρουραίο.

«Ν-ν-ναι...» Η καρδιά της Κένα χτύπησε δυνατά μόλις άκουσε τη λέξη Εκκολαπτήριο, αλλά κατάφερε να διατηρήσει τη φωνή της ήρεμη. «Και τι θέλετε εδώ;» ρώτησε σπρώχνοντας ένα καστανό τσουλούφι πίσω από το αυτί της.

«Ήρθα για να κάνω μια συμφωνία μαζί σου», είπε με στόμφο.

Η Κένα άρχισε να κλείνει σιγά σιγά την πόρτα. Ήταν φανερό πως επρόκειτο για κάποιο εκκεντρικό θαυμαστή των μονόκερων. Και από απλή σύμπτωση πρέπει να χτύπησε την πόρτα της τα πρώτα λεπτά του θερινού ηλιοστάσιου. Άλλη μια απογοήτευση ήρθε και προστέθηκε σε όλες τις άλλες που είχε υποστεί η Κένα, για να της σκληρύνει λιγάκι ακόμα την καρδιά.

Αλλά η πόρτα δεν έλεγε να κλείσει. Ο Ντόριαν Μάνινγκ την εμποδίζε με την άκρη της γυαλιστερής μαύρης μπότας του.

«Δεν σε ενδιαφέρει να βρεις τον μονόκερο του πεπρωμένου σου, Κένα Σμιθ;»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

ΕΝΑ ΑΙΜΑΤΗΡΟ ΠΙΚΝΙΚ

Ο Σκάνταρ Σμιθ κοιτούσε τον μαύρο του μονόκερο, τον Τυχρό Κατεργάρη, να γλείφει αίματα από τα δόντια του. Ήταν πανέμορφη μέρα για πικνίκ. Ο ουρανός του Αυγούστου ήταν πιο γαλάζιος κι από μαγεία του νερού, κι η ζεστασιά του ήλιου κρατούσε ακόμα σταθερά τη φθινοπωρινή ψύχρα για αργότερα.

«Πού πήγανε όλα τα σάντουιτς;» ρώτησε ο Μίτσελ Χέντερσον. Τα γυαλιά του με τον καφετί σκελετό είχαν κατέβει στα μισά της μύτης του. Κάθισε στα γόνατα και άρχισε να ψάχνει μεθοδικά μέσα στο καλάθι.

«Τα έφαγα, προφανώς», είπε η Μπόμπι Μπρούνα, χωρίς καν να μπει στον κόπο να ανοίξει τα μάτια της.

«Μα υποτίθεται πως ήταν για όλους!» αναφώνησε ο Μίτσελ.
«Τα μοίρασα ακριβώς ώστε να πάρουμε όλοι το ίδιο...»

Η Μπόμπι ανασηκώθηκε στον αγκώνα της. «Νόμιζα πως

ήρθαμε για πικνίκ. Και στα πικνίκ τρώμε σάντουιτς, αυτό δεν κάνουμε;»

«Έλα, Μίτσελ». Η Φλο Σεκόνι ήρθε μπουσουλώντας από την άλλη άκρη της κουβέρτας που είχαν απλώσει. «Πάρε ένα από τα δικά μου – εγώ τα έβγαλα από την τσάντα». Οι τσακωμοί ήταν για τη Φλο το χειρότερό της, κι έτσι δεν έκανε σε κανέναν εντύπωση η προθυμία της να χαρίσει ένα σάντουιτς προκειμένου να αποφύγει τον καβγά.

«Η Μπόμπι το έφτιαξε αυτό;» Ο Μίτσελ μασούλησε καχύποπτος μια γωνίτσα από το τρίγωνο που του έδωσε η Φλο.

Η Φλο γέλασε. «Δεν ξέρω, αλλά τώρα δεν το παίρνω πίσω! Άμα δεν το θες, δώσ' το στην Πορφυρή».

Ο Σκάνταρ ήταν ξαπλωμένος με το κεφάλι στο πλευρό του Κατεργάρη. Η άκρη της διπλωμένης φτερούγας του μονόκερου τον γαργαλούσε στον λαιμό. Πρώτη φορά ένιωθε τόσο χαλαρός από τότε που ήρθε στο Νησί, πάνω από έναν χρόνο τώρα. Ήταν ευτυχισμένος· και πώς να μην ήταν; Επιτέλους, ο Σκάνταρ ανήκε κάπου. Ήταν δεμένος με έναν μονόκερο. Είχε φίλους –την Μπόμπι, τη Φλο και τον Μίτσελ– που ήθελαν να πηγαίνουν μαζί του για πικνίκ. Όλοι μαζί αποτελούσαν μια τετράδα, που σημαίνει ότι μοιράζονταν ένα δεντρόσπιτο στη σχολή εκπαίδευσης αναβατών, που ήταν γνωστή ως Αετοφωλιά. Είχαν όλοι τους περάσει τις Εκπαιδευτικές Επιδείξεις ως Νεοσσοί στο τέλος της πρώτης τους χρονιάς, και σε λίγο θα ξεκινούσαν τα μαθήματά τους ως Πουπουλούδια.

Η καρδιά του Σκάνταρ χτυπούσε πιο γρήγορα όποτε θυμόταν τη μέρα των Εκπαιδευτικών Επιδείξεων, κι ο Κατεργάρης γουργούριζε βαθιά προσπαθώντας να τον καθησυχάσει. Αφού κατάφεραν με χίλιες δυο δυσκολίες να τερματίσουν στον αγώ-

να, ο Σκάνταρ και οι φίλοι του βρέθηκαν αντιμέτωποι με έναν θανάσιμο εχθρό, τον Πλέκτη –ή μάλλον, την Πλέκτρια– και πάλεψαν για να εμποδίσουν τον στρατό των άγριων μονόκερών της που σκόπευαν να επιτεθούν στη Στεριά.

Από τότε ο Σκάνταρ προσπαθούσε να μη σκέφτεται την Πλέκτρια – και κυρίως τη φρικτή ανακάλυψη ότι η Πλέκτρια ήταν η *μαμά του*. Προσπαθούσε να μην ξαναφέρει στον νου του πώς ερχόταν καλπάζοντας καταπάνω του και καταπάνω στον Κατεργάρη με τον άγριο μισοσαπισμένο της μονόκερο. Και προσπαθούσε επίσης να μη σκέφτεται πως δεν είχε πει στη μεγάλη του αδελφή, την Κένα, ότι η μητέρα τους ήταν ζωντανή. Έβαλε το χέρι στην τσέπη του για να ελέγξει πως το γράμμα που του είχε στείλει η Κένα πριν από το θερινό ηλιοστάσιο ήταν εκεί. Δεν το έβγαλε έξω, μόνο διέτρεξε με τον αντίχειρα την άκρη του φάκελου, λες κι έτσι θα την έφερνε πιο κοντά του, θα ένιωθε καλύτερα γι' αυτό που της κρατούσε κρυφό.

«Δεν είναι απίστευτο πως σε λίγες βδομάδες ξεκινά η εκπαίδευση;» είπε η Φλο λίγο ανήσυχα παρατηρώντας τον μονόκερό της, τον Αργυρόσπαθο, να πίνει νερό από το ποτάμι λίγο πιο πέρα.

«Εγώ πάντως πολύ θα ήθελα να ξεκινούσε ακόμα και αύριο», είπε η Μπόμπι. Στα μπράτσα της, τα πούπουλα της μετάλλαξης της πετάρισαν από τον ενθουσιασμό.

«Το μόνο που θες είναι ν' αρχίσεις να βαράς τους άλλους με στοιχειακά όπλα», γκρίνιαξε ο Μίτσελ.

Η Μπόμπι έσκασε ένα χαμόγελο επικίνδυνα πλατύ. «Και βέβαια το θέλω. Είναι σαν τις μονομαχίες των ιπποτών! Όπως λένε κι οι Στεριανοί, θα διασκεδάσω σαν το μολυντήρι στο πανηγύρι».

Ο Σκάνταρ έπνιξε ένα γελάκι με την έκφραση που μόλις εφηύρε η Μπόμπι, κι εκείνη του έκλεισε το μάτι.

«Εγώ θα προτιμούσα να μείνω εδώ». Ο Μίτσελ ξάπλωσε και έκλεισε τα μάτια. «Είναι πιο απλό».

Ο Σκάνταρ σαφώς συμφωνούσε με αυτό. Όταν πρωτοήρθε στο Νησί, νόμιζε πως τέσσερα μόνο στοιχεία υπήρχαν: η φωτιά, το νερό, η γη και ο αέρας. Αλλά όταν εκκολάφθηκε ο Κατεργά-ρης, έγινε φανερό ότι ανήκαν σε ένα εκτός νόμου πέμπτο στοιχείο –το στοιχείο του άυλου– όπως ακριβώς και η Πλέκτρια. Με πολλή βοήθεια από την τετράδα του, ο Σκάνταρ κατάφερε, στο μεγαλύτερο μέρος της χρονιάς, να προσποριστεί πως ήταν χειριστής του νερού. Η αλήθεια τελικά φανερώθηκε, βέβαια, και τώρα που όλοι –εκτός από την Κένα και τον Μπαμπά– ήξεραν πως ανήκε στο λεγόμενο *στοιχείο του θανάτου*, τον ακολουθούσαν ψίθυροι σε κάθε κρεμαστή γέφυρα που διέσχιζε, σε κάθε ανεμόσκαλα που ανέβαινε. Θα έπαιρνε καιρό μέχρι να εμπιστευτούν στην Αετοφωλιά χειριστή του άυλου.

«Θα μας δώσουν σέλες πριν ξεκινήσουμε την εκπαίδευση», παρατήρησε η Φλο.

Ο Σκάνταρ αναστέναξε. «Εσάς θα σας δώσουν σέλες. Γιατί δεν νομίζω πως κάποιος σελοποιός θα διαλέξει εμένα».

«Αυτό το λες και το ξαναλές», είπε η Φλο συνοφρυωμένη, «αλλά ο Τζέιμι δεν είχε πρόβλημα μαζί σου που ήσουν χειριστής του άυλου. Αν δεν έχει πρόβλημα ο σιδεράς σου, γιατί να έχει ο σελοποιός;»

«Ο Τζέιμι με ξέρει. Είναι αλλιώς».

«Και είναι καλό παιδί», πρόσθεσε ο Μίτσελ. «Μου είπε ότι τα μαλλιά μου είναι σούπερ». Οι φλεγόμενες ακρούλες των μαλλιών του φούντωσαν λιγάκι, σαν να έκαναν επίδειξη.

«Μιας και λέμε για την Τελετή της Σέλας». Η Μπόμπι είχε σηκωθεί όρθια τώρα. «Άκουσα μια φήμη πως οι Σέλες Σεκόνι

δεν διαλέγουν κάθε χρόνο αναβάτη. Είναι τόσο διάσημες επειδή προσφέρουν σέλες μόνο σε αναβάτες για τους οποίους πάνε στοίχημα πως θα φτάσουν έως το Κύπελλο του Χάους». Τα μάτια της Μπόμπι είχαν βουρκώσει από την επιθυμία. «Φλο, εσύ είσαι κανονική Σεκόνι. Κάτι θα πρέπει να ξέρεις».

Η Φλο κούνησε το κεφάλι, και το ασημί της μαύρης αφάνας της άστραψε στον ήλιο. «Ο Μπαμπάς δεν μου λέει τίποτα. Πιστεύει πως δεν θα ήταν σωστό, και νομίζω έχει δίκιο».

«Σωστό και κουραφέξαλα. Μα πόσο χειρίστρια της γης είσαι», γκρίνιαξε η Μπόμπι και πήγε να βουρτσίσει τη λάσπη από το γκρίζο πόδι της Γερακινής. Ο μονόκερος κοίταξε καλά καλά την αναβάτριά του για να σιγουρευτεί ότι θα την καθάριζε καλά. «Τι νόημα έχει να είσαι φίλη με την κόρη ενός σελοποιού, αν εκείνη δεν σου λέει ούτε ένα μυστικό;»

Η Μπόμπι δεν ήταν η μόνη που τσιγκλούσε τη Φλο εδώ και βδομάδες για να μάθει πληροφορίες για τις σέλες. Και επειδή η Φλο δεν ήθελε να απογοητεύει τους άλλους αναβάτες, είχε αρχίσει να κρύβεται στο δεντρόσπιτο για να τους αποφεύγει. Η εξασφάλιση καλού σελοποιού ήταν κομβικής σημασίας για την επιτυχία ενός αναβάτη, κι έτσι όλοι ήθελαν διακαώς να μάθουν αν οι Σέλες Σεκόνι θα λάμβαναν μέρος στην τελετή. Ο Όλου Σεκόνι ήταν ο καλύτερος σελοποιός στο Νησί, ήταν όμως επίσης και ο σελοποιός της νέας Ταξιάρχης του Χάους, της Νίνα Καζάμα. Ο Σκάνταρ ακόμα δεν μπορούσε να το πιστέψει πως μια αναβάτρια από τη Στεριά, όπως ήταν κι αυτός, είχε κερδίσει το Κύπελλο του Χάους, και ότι τώρα ήταν Ταξιάρχης – το πιο σημαντικό πρόσωπο σε ολόκληρο το Νησί.

Ο Κατεργάρης σηκώθηκε, σκουντώντας παιχνιδιάρικα τον Σκάνταρ με τη φτερούγα του, και μαζί με τη Γερακινή πήγαν

να βρουν τον Αργυρόσπαθο στο ποτάμι. Εκεί, άρχισαν να παίζουν ένα παιχνίδι που θα μπορούσε να λέγεται *Ποιος μονόκερος μπορεί να σκοτώσει τα πιο πολλά ψάρια*. Ο Σκάνταρ δεν ήταν καν βέβαιος αν οι μονόκεροι έτρωγαν ψάρια, πάντως ο Κατεργάρης και η Πορφυρή περνούσαν φανταστικά τσακώνοντάς τα μέσα από το νερό με τα κοφτερά τους δόντια. Ο Κατεργάρης μάλιστα κατάφερε να καρφώσει και ένα στην άκρη του μαύρου του κέρατου. Ύστερα από μερικούς γύρους του παιχνιδιού όμως, η Γερακινή πάγωσε στα κρυφά ένα κομμάτι από το ποτάμι με μια ριπή στοιχειακής μαγείας, και η Πορφυρή με τον Κατεργάρη κοπάνησαν τα σαγόνια τους πάνω στον σκληρό πάγο. Ο Αργυρόσπαθος βρυχήθηκε μεγαλοπρεπώς, αποδοκιμάζοντας, κατά τα φαινόμενα, τις ανοησίες τους, κι έμεινε να κοιτάζει τα ψάρια που κολυμπούσαν ασφαλή κάτω από τη διάφανη επιφάνεια με βλέμμα φουρτουνιασμένο.

Ο Σκάνταρ ήταν ευχαριστημένος που είχαν διαλέξει τη ζώνη του νερού για το πικνίκ τους. Παρόλο που ήταν λιγότερο από τριάντα λεπτά πτήση από την Αετοφωλιά, εδώ ήταν όλα τελείως διαφορετικά. Ποτάμια με τους παραπόταμους τους έρρεαν σαν γαλάζιες φλέβες πάνω στο επίπεδο έδαφος, πυκνά χορτάρια φύτρωναν στις όχθες τους. Είχαν πετάξει πάνω από κλαίουσες ιτιές, εκεί όπου οι κάτοικοι της ζώνης έχτισαν τα δεντροσπιτά τους, ενώ πού και πού εντόπιζαν και καμιά ψαρόβαρκα να τρίζει κάτω από τις εναέριες γέφυρες που διασταυρώνονταν πάνω από τα κανάλια.

Στο κέντρο της ζώνης, ο Μίτσελ τούς είχε υποδείξει την περφόρημη πλωτή αγορά, όπου έμποροι απ' όλο το Νησί έρχονταν κι έστηναν τους πάγκους τους στο νερό. Ορισμένοι πελάτες περνούσαν ισορροπώντας πάνω σε ξύλινα νούφαρα για να ξε-

τάσουν τηνπραμάτεια, ενώ άλλοι έβαζαν τα ψώνια τους στη βάρκα και κατέβαιναν το ποτάμι κάνοντας κουπί. Κοντά στις κούρμπες των ποταμών, τα νερά απλώνονταν και έφτιαχναν κρυστάλλινες λιμνούλες όπου οι Νησιώτες μπορούσαν να κολυμπήσουν και τα διψασμένα ζώα να σταθούν να ξεδιψάσουν – αν δηλαδή δεν γίνονταν μεζεδάκι για πεινασμένους μονόκερους. Η ζώνη είχε ακόμα και διαφορετική μυρωδιά–

Ο Σκάνταρ έβηξε σαν να πνίγηκε.

«Έφαγες κανένα από τα σάντουιτς της Μπόμπι;» τον ρώτησε συμπνετικά ο Μίτσελ. «Της το είπα πως σε κανέναν δεν αρέσει το σάντουιτς με μαρμελάδα, τυρί και εκχύλισμα μαγιάς, αλλά ποτέ δεν ακούει κανέναν, ιδίως όταν–»

«Το μυρίζετε αυτό;» ρώτησε με αγωνία ο Σκάνταρ.

Κάτω στο ποτάμι, οι μονόκεροι άρχισαν να τσιρίζουν δυνατά. Ο Κατεργάρης πισωπάτησε από την όχθη χτυπώντας τις μαύρες του φτερούγες αναστατωμένος. Ο φόβος του κι ο φόβος του Σκάνταρ πλέχτηκαν μαζί γύρω από τον δεσμό τους. Όχι εδώ, σκέφτηκε ο Σκάνταρ. Δεν μπορεί εδώ.

Η Φλο τού έπιασε το μπράτσο. «Τι συμβαίνει, Σκαρ;»

Μια πνοή ανέμου ήρθε. Τα μάτια της Φλο άνοιξαν διάπλατα από τη φρίκη, κι ο Σκάνταρ κατάλαβε πως ο κίνδυνος δεν ήταν της φαντασίας του. Την είχε μυρίσει κι η Φλο: τη διαπεραστική οσμή του δέρματος σε αποσύνθεση, τραυμάτων που έχουν κακοφορμίσει, τη μυρωδιά του θανάτου. Κι όλα αυτά μόνο σε ένα πλάσμα μπορούσαν να ανήκουν.

«Πρέπει να φύγουμε από δω. Για να είναι τόσο δυνατή η μυρωδιά, δεν μπορεί να είναι μακριά!» Ο Σκάνταρ έτρεξε προς τον Κατεργάρη για να τον πάρει να πετάξουν μακριά πριν τους προλάβει ο κίνδυνος.

Στην όχθη του ποταμού, ο λαιμός του μονόκερου ήταν βρεγμένος από τον ιδρώτα. Τσίριζε κοιτώντας κάτι μέσα στο νερό, τα μάτια του γύριζαν, από μαύρα γίνονταν κόκκινα και μετά ξανά μαύρα. Κοίταξε κι ο Σκάνταρ. Ήρθαν κι οι άλλοι και στάθηκαν δίπλα του.

Ο Σκάνταρ ένιωθε τα αυτιά του να βουίζουν. Σαν από κάπου μακριά, άκουσε την κραυγή της Φλο, τη βλαστήμια του Μίτσελ, την κοφτή ανάσα της Μπόμπι.

Μέσα στο νερό υπήρχε ένας άγριος μονόκερος.

Και ήταν νεκρός.

Το μυαλό του Σκάνταρ βραχυκύκλωσε. Αδύνατον να συνέβαινε αυτό το πράγμα.

«Δεν καταλαβαίνω», ψέλλισε ο Μίτσελ, κι αυτό δεν ήταν κάτι που το παραδεχόταν συνήθως.

Το αθάνατο αίμα του άγριου μονόκερου στριφογύριζε σχηματίζοντας μικρές δίνες μέσα στο νερό που κυλούσε. Οι λείες πέτρες και οι καλαμιές εκεί κοντά είχαν βαφτεί απ' αυτό, και ήδη γύρω από μια μεγάλη πληγή στο στέρνο του μονόκερου βούιζαν μύγες. Ο Σκάνταρ σκέφτηκε ότι το πτώμα θα πρέπει να παρασύρθηκε από το ρεύμα του νερού από πιο πάνω, και να κόλλησε τελικά σε αυτήν εδώ τη στροφή του ποταμού.

«Είναι σίγουρα πεθαμένος;» ψιθύρισε η Φλο.

Ο Μίτσελ σταύρωσε τα χέρια. «Εγώ πάντως δεν πάω να δω».

Ο Σκάνταρ κι η Μπόμπι πήδηξαν από τη χαμηλή όχθη και μπήκαν στο νερό. Η μυρωδιά της αποσύνθεσης ήταν τόσο έντονη που τα μάτια του Σκάνταρ γέμισαν δάκρυα. Ο Κατεργάρης έσκουξε όλο ανησυχία από πάνω του, κι η φωνή του ήταν όπως τότε που είχε μόλις βγει από το αυγό. Ο Σκάνταρ προσπάθησε να καθησυχάσει τον Κατεργάρη μέσα από τον δεσμό τους, πα-

ρόλο που το κάθε νεύρο στο σώμα του βρισκόταν σε κατάσταση συναγερμού: ήταν έτοιμος με το παραμικρό ίχνος κίνησης του άγριου μονόκερου να ανέβει με δυο δρασκελιές ξανά στην όχθη. Το στόμα της Μπόμπι ήταν σφιγμένο από αποφασιστικότητα όταν γονάτισε κοντά στο διαφανές κέρατο του καστανού μονόκερου.

Κούνησε το κεφάλι, κι ο Σκάνταρ έσκυψε κι αυτός δίπλα της. Το παντελόνι του ήταν τώρα μούσκεμα από το νερό με τα αίματα. Το ένα από τα κόκκινα μάτια του άγριου μονόκερου ήταν ορατό στο πλάι του κεφαλιού του· δεν έβλεπε τίποτα πια. Ο Σκάνταρ άπλωσε το χέρι και έκλεισε απαλά το ζαρωμένο βλέφαρο. Αυτές οι πυκνές βλεφαρίδες –που τόσο έμοιαζαν με του δικού του μονόκερου– τον γέμισαν με μια απέραντη θλίψη. Από τον Κατεργάρη στην όχθη ακούστηκε ένα γουργουρητό επιδοκιμασίας.

«Νομίζω πως αυτός εδώ είναι νεαρός», μουρμούρισε η Μπόμπι. «Δεν είναι τόσο αηδιαστικός όσο οι άλλοι άγριοι μονόκεροι που είχαμε δει στον Αγριότοπο».

«Σκάνταρ!» Η φωνή του Μίτσελ αντήχησε δυνατή καλύπτοντας τον σιγανό φλοίσβο του ποταμού. «Πρέπει να σε πάρουμε μακριά από δω! Χειριστής του άλου; Και άγριος μονόκερος; Δεν πρέπει με τίποτα να σε δουν εδώ!»

Ο Σκάνταρ κοίταξε με κάποια έκπληξη τον Μίτσελ και την Πορφυρή εκεί στην όχθη. «Οι χειριστές του άλου δεν μπορούν να σκοτώσουν άγριους μονόκερους».

«Τίποτα δεν μπορεί να σκοτώσει τους άγριους μονόκερους. Υποτίθεται πως είναι και αθάνατοι και ανίκητοι. Κι όμως, ιδού». Ο Μίτσελ πέρασε εκνευρισμένος το χέρι μέσα από τα φλογισμένα μαλλιά του.

«Έλα, Σκαρ. Πάμε». Η Φλο ήδη ανέβαινε στην ασημένια ράχη του Αργυρόσπαθου. «Μπορώ να σκεφτώ αρκετούς που πολύ θα ήθελαν να κατηγορήσουν εσένα γι' αυτό».

Στο μυαλό του Σκάνταρ άστραψε το πρόσωπο του Ντόριαν Μάνινγκ. Στο τέλος της περασμένης χρονιάς, ο επικεφαλής του Αργυρού Κύκλου είχε πάρει ξεκάθαρα θέση ενάντια στην επιστροφή ενός χειριστή του άυλου στην Αετοφωλιά.

Μόλις βρέθηκε ασφαλήs καβάλα στον Κατεργάρη, ο Σκάνταρ έριξε μια τελευταία ματιά στο πτώμα του άγριου μονόκερου κάτω στο ποτάμι, κι ένωσε τον φόβο να διατρέχει τη ραχοκοκαλιά του. Οι άγριοι μονόκεροι δεν πέθαιναν. Υποτίθεται ότι ζούσαν για πάντα· υποτίθεται πως ήταν άτρωτοι. Αν όμως μπορούσαν να σκοτωθούν – αν υπήρχε κάποιος τρόπος... Ποια σκοτεινή δύναμη είχε πάρει τη ζωή ενός αθάνατου πλάσματος που υποτίθεται ότι ζούσε –και πέθαινε– για πάντα;

Η Μαμά; Ο Σκάνταρ προσπάθησε να διώξει από το μυαλό την πιο προφανή απάντηση. Η ιδέα πως είχε ήδη ανακτήσει αρκετές δυνάμεις ώστε να σκοτώσει ένα αθάνατο πλάσμα ήταν πραγματικά τρομακτική. Ο Σκάνταρ ήθελε να πιστεύει πως δεν ήταν εκείνη υπεύθυνη, πως μόνο κάποιος *πιο* ισχυρός, *πιο* μοχθηρός θα μπορούσε ποτέ να διαπράξει αυτό τον απίστευτο φόνο.

Αλλά του ήταν αδύνατον να σκεφτεί κάποιον χειρότερο από την Πλέκτρια.